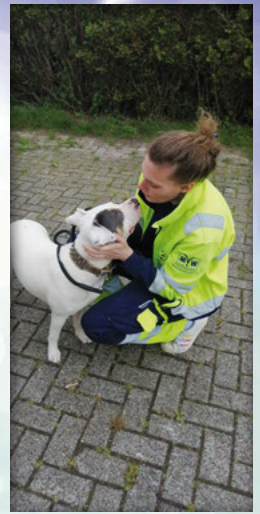

Ledenblad

2024
Nummer 2

Collecte 2024

Eefje aan het woord

Huisdieren Uitvaartverzorging

Soms moet je improviseren

Colofon

Redactie:

Debby Seubers
Marian Ubels

Bestuur:

Gerben Wilbrink	voorzitter
Truus Koning	penningmeester
Cor Kool	algemeen bestuur
Jasmijn Wieringa	algemeen bestuur
Astrid Kramer	algemeen bestuur

Manager:

André Nijdam

Ereleden:

Mevr. Bos (overleden)
Mevr. Ellerie (oprichtster)
Dhr. Jansen
Dhr. Valk (overleden)

Bezoekadres:

Vereniging Dierenambulance Groningen
Friesestraatweg 199a
9743 AC Groningen
info: (050) 5791900
spoed:(050) 5791909
www.dierenambulance-groningen.nl

Correspondentieadres:

Postbus 1392
9701 BJ Groningen

e-mail:

info@dierenambulance-groningen.nl

ING : NL32 INGB 0004 4960 73

Lidmaatschap per jaar: €18,00

Ritprijs vervoer huisdier per etmaal

leden: €25,00

niet leden: €40,00

Chippen

Chippen op ons pand per dier: €14,00

Chippen thuis voor leden: €35,00

dat is incl. 1 chip

Chippen thuis voor niet leden €40,00

dat is incl. 1 chip

(elk extra dier kost €14,00 bij thuis chippen)

De registratie van de chip dient zelf thuis te worden gedaan.

Dit kan bij verschillende databanken.

Prijzen zijn onder voorbehoud

UITGEVER

DNB GROEP

SOCIALE EN MAATSCHAPPELIJKE PUBLICATIES

WWW.DNBGROEP.NL

DE UITGEVER IS NIET VERANTWOORDELIJK VOOR DE INHOUD VAN DE ADVERTENTIES. NIETS UIT DE ADVERTENTIES MAG WORDEN GEKOPIEERD EN/OF VERSPREID ZONDER SCHRIFTELIJKE TOESTEMMING VAN DE UITGEVER.

Inhoud

- 1 Colofon
- 3 Collecte 2024
- 5 Eefje aan het woord
- 8 Huisdieren Uitvaartverzorging
- 11 Soms moet je improviseren
- 15 Korte stukjes
- 30 Aanmelding nieuw lid
- 31 Belangrijke telefoonnummers

Collecte 2024

Wat zijn wij toch blij dat er elk jaar weer mensen zijn die collecte voor ons willen lopen! Dit jaar hebben 45 collectanten door weer en wind gelopen. Er kon zowel contant geld als via een QR code worden gedoneerd.

Er is maar liefst € 7.622,47 opgehaald!

Collectanten en mensen die gedoneerd hebben:

Eefje aan het woord

Hoelang werk je al bij de DAG?

Ik ben eind september 2023 begonnen, dus iets langer dan een jaar. Daarvoor heb ik geschiedenis gestudeerd, maar na het afronden van mijn Bachelor realiseerde ik me dat de academische wereld niks voor mij zou zijn. Ik wilde richting Defensie, maar een knieblesure zat me in de weg. Ik zocht iets om in de tussentijd te doen, en kwam zo bij de Dierenambulance terecht. Ik had er eerlijk gezegd nog nooit van gehoord, maar na een kijkje te hebben genomen wist ik zeker dat het wat voor mij zou zijn!

Heb je zelf ook huisdieren?

Ja, althans mijn ouders. Twee hele lieve diertjes: rode kater Tommy en zwarte labrador Melle. De combinatie hond-kat is ontzettend leuk. Soms liggen ze samen op de bank tegen elkaar aan, maar als ik

even niet oplet deelt mijn kat flinke tikken uit. Ondanks het feit dat mijn hond ruim 35kg zwaarder is, blijft kat Tommy de baas. Toch is het geen timide hond; zoals alle labradors is hij dol op aandacht en wil hij het liefst de hele dag geaaid worden. Hij is gedeeltelijk jachtlijn, dus op de jachtrainingen is hij helemaal in zijn element.

Wat maakt het werken bij de DAG zo speciaal?

Twee dingen maken het werken hier ontzettend leuk; de variatie aan meldingen en de verschillende collega's.

Als je een dienst begint, en dan met name de autodiensten, heb je geen idee wat je te wachten staat. Soms heb je hele standaard meldingen, zoals een verzwakte duif die niet vliegt, maar het kan ook gebeuren dat je opeens een schaap rechtop moet zetten, of een dier moet bevrijden uit een hek. Hierdoor heb ik altijd weer zin om een nieuwe dienst te starten, je weet nooit echt wat het gaat brengen! Het feit dat je met heel veel verschillende collega's werkt, vind ik ook heel gezellig. Je leert elkaar, zeker bij de autodiensten, goed kennen. Man, vrouw, jong, oud, met of zonder rugzak, iedereen loopt bij ons door elkaar. Hierdoor werk je soms met mensen die je in je persoonlijke leven niet zo snel zou tegenkomen. Het neemt vooroordelen weg en zorgt in zekere mate ook voor integratie, en ik denk dat dat een hele mooie bijkomstigheid is van dit werk.

Heb je een voorbeeld van een mooie melding?

Dat is de melding die op de foto is afgebeeld. Samen met collega Elisabeth reden we naar de Eemshaven voor een melding van een gewonde buizerd. De melder had een kruiwagen over de roefvogel heen gezet, zodat deze niet weg

kon vliegen. Ik had de dikke handschoenen al aan, en Elisabeth deed langzaam de kruiwagen omhoog. Vervolgens kon ik de buizerd bij de poten pakken, en zo in de zogenaamde boeketgreep houden. Als je de buizerd op die manier vasthebt, kan je hem goed onderzoeken. Zo kwamen we erachter dat zijn beide ogen dicht zaten; het leek een soort infectie. Terug op het pand hebben we geprobeerd de ogen met lauwwarm water en een wattenstaafje schoon te maken, en warempel, een oog ging open! De vogel is uiteindelijk naar de wildopvang in Ureterp gebracht. Maar wat was het vet om dit te doen bij zo'n mooi dier!

Wat is het leukste aan de autodiensten?

De actie. Je mag echt je handen uit de mouwen steken en fysiek wat ondernemen. Vaak moet je op locatie een plan bedenken hoe het beste een dier te vangen/te bevrijden o.i.d. Dit praktische denken is ontzettend leuk om te doen. Je moet je ervaring en creativiteit combineren om een plan tot uitvoering te brengen, en dat is uitdagend, maar ook heel tof.

Welke melding heeft veel indruk op je gemaakt?

Midden in de nacht kregen collega Roelof en ik een telefoontje over een haas die in de grill van de auto was beland. Op zo'n moment is het meteen schakelen: bed uit, ambulancekleding aan en op de ambulance springen. Toen we aankwamen, rond 03:30, stonden er twee dames die vertelden dat ze een klap tegen de auto hadden gehoord, en een haas in de grill hadden zien zitten. We keken met een zaklamp en jawel, daar zat de haas, helemaal rillend, vast in de grill. Het bizarre van deze melding was dat het gat waar de haas doorheen was gekomen niet groter dan 4cm was. Het leek onmogelijk dat het dier door zo'n klein gat was gekomen, maar door de immense klap was dit toch gebeurd. Echter, omdat het gat zo klein was, pasten onze handen er helemaal niet doorheen. Op deze manier konden we de haas niet bevrijden; er was dus een andere oplossing nodig. Met toestemming van de dames haalden we platen van de bumper af, zodat we via de zijkant van de grill de haas konden pakken. Roelof trok de grill opzij, en zo kon ik met beide handen de haas pakken.

Deze spartelde zo ontzettend, dat ik al mijn kracht moest gebruiken om hem vast te houden. We hebben de haas zo snel mogelijk in een vervoersbak gedaan, om vervolgens de platen van de bumper weer netjes terug te zetten. Een auto demonteren en stoeien met een haas om half vier 's nachts, ik denk niet dat ik het nog een keer ga meemaken!

Stel je wint een groot bedrag, welke droom zou je dan in vervulling laten gaan?

Ik kan nu wel leuk zeggen, een mooie KTM-motor aanschaffen, maar ik heb nog een studieschuld, dus ik ben bang dat die er eerst aan moet geloven!

Aan wie geef jij het stokje door, en waarom?

Ik geef het stokje door aan iemand met wie ik heerlijk kan kibbelen over van alles, wat nou de beste Limburgse vlaai is of hoe lang we eigenlijk zijn. Over alles wordt gediscussieerd. Mede-motorrijder Nicolaas, zet hem op jongen.

Huisdieren Uitvaartverzorging

Eens komt het moment dat....

Ook al wilt u er niet aan denken, er komt een moment dat uw geliefde huisdier er niet meer zal zijn. Als dat moment is aangebroken heeft u waarschijnlijk veel verdriet en denkt u mogelijk: wat moet ik nu allemaal regelen? Intern hebben wij een afdeling Uitvaartverzorging die u telefonisch helpt bij de praktische afhandeling.

Hoe gaan we te werk bij een overleden huisdier bij u thuis

U kunt ervoor kiezen om uw overleden huisdier door ons te laten ophalen. Wij zijn 24 uur per dag, 7 dagen per week telefonisch bereikbaar. De ambulancedienst komt dan zo snel mogelijk uw huisdier bij u ophalen. Vervolgens wordt hij naar ons pand gebracht en netjes in onze koelcel gelegd.

Hoe gaan we te werk bij een overleden huisdier bij uw dierenarts

Als u uw huisdier laat inslapen bij de dierenarts en u wilt dat wij de uitvaart voor u regelen, dient u dát duidelijk bij uw dierenarts aan te geven.

De dierenarts zal dan contact met ons opnemen. Wij halen hem bij de dierenarts op en leggen hem netjes af voordat wij hem in onze koelcel leggen. Onze Uitvaartverzorgingsdienst neemt in beide gevallen spoedig contact met u op. Deze afdeling zal er alles aan doen om het geheel naar uw wens te laten verlopen.

Cremeren

Als er door de Uitvaartverzorgingsdienst contact met u wordt opgenomen kunt u aangeven wat u met de as van uw huisdier

wilt. U kunt er bijvoorbeeld voor kiezen om het te laten verstrooien op een daarvoor bestemd uitstrooiveld bij het crematorium.

Als u de as liever thuis wilt hebben in een blikje, urn of ashanger dan kan dat ook. U kunt tijdens het telefoongesprek aangeven dat u bij ons aan de Friesestraatweg graag iets wilt uitzoeken. We hebben een vitrinekast staan met daarin een aantal urnen en hangers.

Wanneer u besluit uw huisdier te laten cremeren wordt uw huisdier door onze medewerker van de Uitvaartverzorging naar het huisdierencrematorium in Stadskanaal gebracht. Dit gebeurt elke dinsdag- en vrijdagochtend met een daarvoor bestemde auto. Uw huisdier wordt dan dezelfde dag nog gecremeerd.

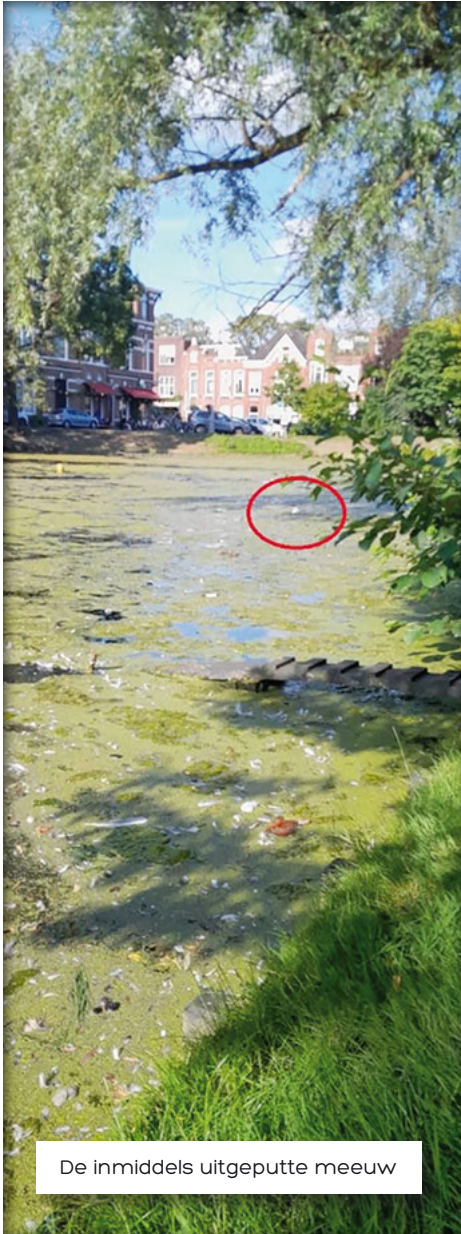
Begraven

Wilt u uw huisdier liever laten begraven dan is dat ook een optie. Uw huisdier wordt dan naar de dierenbegraaftplaats in Westerlee of naar dierenbegraaftplaats in Wilhelminaoord gebracht. Ook hier kunt u het zo simpel of uitgebreid maken als u zelf wilt en uiteraard mag u bij de begrafenis aanwezig zijn. Onze Uitvaartverzorgingsdienst kan u hier meer informatie over geven als u dat wenst.

Afscheid nemen

Zolang uw dier bij ons is, kunt u afscheid komen nemen. U kunt dan telefonisch contact met ons opnemen om een afspraak maken. Uw huisdier wordt door ons klaargelegd in een daarvoor bestemde ruimte en u krijgt de tijd om afscheid te nemen.

Soms moet je improviseren

Bij ons is de drukte nooit te voorspellen. Maar in de lente en de zomer wanneer de vogels jong zijn en de katten krols, kunnen we erop rekenen dat we het druk krijgen. Het was begin zomer dat ik met mijn collega Nicolaas mijn middagdienst begon. Met een spoedmelding. Uiteraard.

Er was een melding binnen gekomen van Jelmer die een meeuw in een vijver in het Noorderplantsoen zag liggen, die belaagd werd door meerkoeten. Het arme beestje spartelde nog in het water, dus daar moesten wij met spoed naartoe. Op het adres aangekomen, vertelde een aardige dame dat we aan de overkant van de vijver moesten zijn. Daar stond Jelmer met zijn buurman Tjeerd; zij konden ons aanwijzen waar de meeuw lag. Aan de overkant aangekomen werden we ontvangen door twee vriendelijke heren en werd de meeuw aangewezen. We konden hem zien, op een afstand. De eerste acht meter besloeg dichtbegroeide bosjes. Een aantal meters van de waterkant dobberde de meeuw, uitgeput van de strijd met de bende meerkoeten. De stuk of 20 meerkoeten lagen aan de andere kant van de vijver nog op de loer.

We hadden een net, maar gezien de afstand waarschijnlijk te kort! Maar ja, je wilt het toch proberen. Dus ik met mijn logge rubberen net door de acht meter dichtbegroeide bosjes, inschattend waar de meeuw ongeveer zou moeten liggen. Gelukkig kwam ik op precies de goede plek uit. Ik zag de meeuw en reikte met mijn uitschuifbare vangnet zo ver ik kon.

Maar helaas, te kort. Veel te kort ook! Met het net in mijn handen terug door de bosjes naar collega Nicolaas. Bij elke stap bleef het net haken in de struiken.

We wisten even niet goed wat te doen. Al brainstormend met de twee heren kwamen de ideeën op tafel. Hadden zij misschien nog een lange stok en tie-wraps? Dan konden we misschien het net daaraan vastmaken om erbij te kunnen komen. Tjeerd had thuis nog wel iets liggen! Hij pakte zijn fiets, fietste om de vijver heen, en reed naar zijn huis. Ik stond in de tussentijd even wat te kletsen met Jelmer, toen ik opeens geluid hoorde wat van de overkant leek te komen. Ik luisterde eens goed. “Is hij nou aan het boren?!”, schreeuwde ik naar de dame aan de overkant. “Jazeker!”, riep ze triomfantelijk. “Oké, nou... geweldig! Benieuwd wat dááruit gaat komen!”, dacht ik. Twee minuutjes later zagen we Tjeerd op de fiets, met onder zijn arm, vol trots, met zijn zojuist gecreëerde kunstwerk. Weer bij ons aangekomen, aanschouwden wij het prachtstuk. Wat had hij zijn best gedaan! Hij had twee houten latten van zo’n drie meter lang naast elkaar gelegd en aan elkaar bevestigd met drie dwarsbalkjes. Aan het uiteinde had hij ook nog een handdoek gespannen, en zo was er een lang, stevig schepnet ontstaan. Nu zou het wel eens kunnen lukken! Dus Nicolaas en ik wederom op weg naar de meeuw, met een constructie van inmiddels drie meter lang en een stuk zwaarder.

Hier moest het toch mee lukken

Na veel geworstel met een zelf gefabriceerd net dat om de haverklap vast bleef zitten in de struiken kwamen we bij onze meeuw uit, die nog steeds sipjes op zijn bedje kroos ronddobberde. We probeerden de constructie zo dicht mogelijk bij de meeuw te krijgen.

Nee hé, nog steeds veel te kort?! De lange stok met de inmiddels zeiknatte handdoek die onder het kroos zat maar weer binnenhalen. De twee heren stonden al op ons te wachten. We waren nog niet tevreden. “We moeten toch iets kunnen doen?” Ik stelde voor om de constructie uit elkaar te halen en de latten in de lengte aan elkaar vast te maken. Tjeerd had zijn boormachine gelukkig meegenomen en demonteerde het geïmproviseerde schepnet. De twee latten legde hij boven elkaar en schroefde hij aan elkaar vast met aan het uiteinde één van de dwarsbalkjes. En zo hadden we een steel van zes meter met op het einde een soort winkelhaak. Dus Nicolaas en ik gingen weer op weg naar de meeuw, met een ellenlange winkelhaak. En ja, weer door de bosjes!

We kenden de plek en vanaf daar probeerden we de dunne, lange stok zes meter van de kant te krijgen, maar dat viel niet mee. Hoe verder de stok over het water werd geschoven hoe zwaarder het was om de stok vast te houden. Beetje bij beetje, steeds verder, de laatste centimeter, haalt hij het? De haak haalde het maar tot zo'n 5 centimeter voor de meeuw, maar wel in het bedje van kroos!

Hebbes! En nu heel voorzichtig de lange stok centimeter voor centimeter aantrekken en proberen de meeuw binnen te halen. Na een poosje heel rustig rukjes te hebben gegeven, terwijl je het gedeelte van de stok achter je in de bosjes kwijt moet zien te raken, kwam de meeuw eindelijk dichterbij. “Pak jij hem, Yvonne? Dan trek ik hem het laatste stukje.” Dat was goed, maar hoe? Dan moet ik voorover hellen, richting water. Dan maar op goed vertrouwen twee stukjes bosjes onder je oksels door slaan en hopen dat ze jouw gewicht zullen houden. Dat deden ze. Ik kon met Nicolaas zijn laatste zetje eindelijk bij de meeuw en pakte hem vast. Hij beet me; Goed zo, bijt maar vast! Ik tilde het beestje uit het water. Snel op de kop houden, voor het geval hij water binnen had gekregen en op naar de heren aan de oever. Onder het kroos, met de meeuw, Nicolaas met de zes meter lange haak, wéér door de bosjes...

Het beestje was doodop en had een kale plek op zijn hoofd van de aanval, maar maakte het verder goed. We willen Jelmer en Tjeerd bedanken want zonder hun hulp hadden we het niet voor elkaar gekregen.

Geschreven door Yvonne

Korte stukjes

Afgelopen zomer hebben we regelmatig gereden op gevonden en gedumpte kittens. Prachtig dat kleine grut. Afhankelijk van de leeftijd valt het niet altijd mee de kleintjes te pakken te krijgen. Allerlei factoren spelen mee. Hoe oud zijn de kittens? Zijn ze wild, schuw of sociaal? Zijn ze in het wild geboren en een paar weken oud, dan schieten ze alle kanten op als we ze proberen te vangen. Deze kittens zijn totaal geen mensen gewend en zijn enorm bang. Is de moeder wel sociaal dan wordt het al iets makkelijker de kleintjes te vangen.

Honderden vlooiën, daar viel niet tegen te kammen

Nog een gewassen kleintje die lekker op de kruik komt

Vaak zitten kittens onder de vlooiën. Het veroorzaakt enorm veel jeuk waardoor de kleintjes (maar ook volwassen dieren uiteraard) vele uren per dag bezig zijn met alleen maar krabben. Om de paar seconden hebben ze jeuk omdat de vlooiën bloed zuigen en over de huid springen. Om gek van te worden. Bovendien kan het, met name bij pups en kittens, slecht aflopen. Vlooiën bijten in een oppervlakkig vaatje waardoor er bloed uitstroomt. De vlooiën zuigen dit bloed op. Als er veel vlooiën op het dier zitten gaat er dus ook meer bloed verloren. Pups en kittens hebben een klein lichaampje. Als die worden leeggezogen kan er bloedarmoede ontstaan. We treffen ze wel aan kittens die dusdanig zwak zijn dat ze haast niet meer kunnen lopen. Ze bewegen amper nog, zitten in elkaar gekropen, zijn passief en erg zwak. Op foto 1 zie je twee kleintjes liggen die in het wild zijn geboren. Het achterste lapjeskatje hangt over zijn broertje om nog een beetje warmte te krijgen.

Ze was zwak en was bij aankomst meer dood dan levend, ze heeft het uiteindelijk niet overleefd. Het broertje heeft het daarentegen wel gered.

Foto 1

We kregen een melding binnen van bouwvakkers die 's ochtends in alle vroegte waren gearriveerd op hun bouwlocatie aan Haven in Lauwersoog. Hun bouwlocatie betrof een acht meter diepe bouwput en tot hun grote verbazing zagen ze op de bodem een vos in de hoek liggen. De vos schrok ook van de bouwvakkers en probeerde weg te rennen. Al snel werd duidelijk dat dit dier waarschijnlijk door de val zijn poot behoorlijk had bezeerd. Hans en Marjanne hadden autodienst en reden snel naar Lauwersoog toe. Aangekomen bij de bouwput keken ze over de rand naar beneden en zagen het bange dier liggen. Waarschijnlijk is hij de nacht ervoor in het donker in de put gevallen. Arm dier. Er werd een plan van aanpak bedacht.

Daar lig je dan...

Ze zouden eerst naar beneden moeten om de vos in een hoek te drijven. In ieder geval moesten de rieten mand en vangstok mee. Via de steigers klommen Hans, Marjanne en de bouwvakkers naar beneden de bouwput in. Het dier begon tijdens de afdaling onrustig te worden. Toen ze allen op de grond stonden begon het dier in paniek te raken. Hij wilde weggrennen maar sleepte met z'n achterpoot. Om de periode van stress zo kort mogelijk te houden werd de vos ingesloten. Hans stond een eindje verderop maar omdat de vos zijn aandacht vooral gericht had op de bouwvakkers en Marjanne kon Hans hem van achteren benaderen en zo de lus van de vangstok om de kop van de vos werpen. Snel werd een deken over hem heen gelegd zodat hij niets meer kon zien en dus minder angstig was. Hans hield de vos in bedwang en

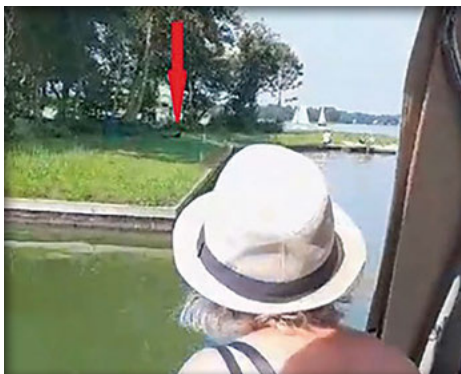

Teamwork

Marjanne en een bouwvakker tilden de vos voorzichtig in de mand. Meteen werd de deksel erop gedaan en het dier bleef gelukkig rustig liggen. Ze reden direct naar de Fûgelhelling. Daar werd de poot meteen nagekeken. De eerste dagen werden afgewacht maar toen bleek dat het alleen maar achteruit ging is er besloten het dier uit zijn lijden te verlossen.

Een melder, genaamd Harry had op zijn vrije dag besloten het Paterswoldsemeer op te gaan met z'n boot. Het was een prachtige, warme dag. Na verloop van tijd voer hij naar één van de eilandjes en wilde daar lekker chillen. Toen hij dichterbij kwam zag hij ineens een zwart-witte hond wat onrustig heen en weer lopen terwijl hij ondertussen over het meer keek. Harry keek en zag tot zijn grote verbazing dat er helemaal geen mensen op het eilandje waren. De hond bleek er alleen te zitten. Hij nam meteen contact met ons op. Harry meerde aan en ging het eiland op. Hij liep voorzichtig op de hond af maar deze was erg schuw en niet benaderbaar. Collega's Marijke en Hans hadden net hun laatste melding afgerond en waren eigenlijk al vrij. Maar de andere collega's die net hun middagdienst waren begonnen reden al op een spoedmelding dus besloten ze deze melding nog te rijden. Op naar de Twee Provinciën in Haren. Toen ze arriveerden kwam Harry ook net aanvaren om ze op te pikken. Net op het moment dat de collega's instapten hoorden ze ineens: "warte, warte!" Een Duitssprekende vrouw kwam op ze afgerend.

Ze vroeg aan de collega's of zij misschien waren opgeroepen in verband met een zwart-witte hond. Grote opluchting volgde bij de vrouw toen ze hoorde dat haar hond nog veilig op het eilandje zat en er niet vanaf was gegaan. De collega's en de vrouw en haar zoon stapten allen bij Harry in de boot. Terwijl Harry ze naar het eilandje bracht deed de vrouw haar verhaal. De hond hadden ze ruim een jaar geleden vanuit Portugal geadopteerd. Inmiddels was de hond enorm op hun gericht en erg sociaal. Echter was hij erg wantrouwend naar vreemden. Zij, haar man, hun zoon en de hond hadden de avond ervoor met de boot aangemeerd bij het eilandje. Ze sliepen op de boot. De hond kon vanaf de boot op het eilandje komen en kon ook zo weer op de boot springen. Er kon immers niks gebeuren. Het was de gewoonte dat als ze vertrokken (waar vandaan dan ook) de hond altijd direct op de boot sprong en meteen aan boord onder een bankje ging liggen. Zo ook nu. Tenminste daar waren ze vanuit gegaan omdat ze hem niet meer zagen lopen.

Een klein zwart vlekje in het gras

Een ontzettende blijde hond rende om zijn vrouwtje heen

Vervolgens zijn ze met de boot vertrokken richting de stad. Halverwege legden ze even aan zodat de hond een plas kon doen. En toen ontstond er paniek! De hond was niet aan boord! Meteen namen ze contact op met het restaurant aan het Paterswoldsemeer. Via hen hoorden ze dat de dierenambulance onderweg was om een hond van een eilandje af te halen. Direct belden ze een taxicentrale en even later waren moeder en zoon met een taxi onderweg naar de jachthaven.

Allemaal super blij

Inmiddels waren ze al dicht bij het eilandje aangekomen en de vrouw zag ineens het zwarte stipje in het gras! Ze begon naar de hond te roepen.

De hond stond op en liep naar waar het geluid vandaan kwam. Terwijl Harry de boot aanmeerde sprongen de vrouw en haar zoon op het eilandje. En daar kwam de hond aangerend. Hij wist niet hoe hij het had. Hij sprong bij zijn baasjes omhoog en was zo ontzettend blij. Hij liet zich zelfs ineens aaien door Harry en onze collega's. Harry bracht iedereen weer terug en aan wal werd nog snel even een fotootje gemaakt. Toen ging ieder zijn eigen weg. En naast de moeder en zoon rende een hele blijde, kwispelende hond.

Er kwam een melding binnen van iemand uit Uithuizen. Hij had tijdens zijn route een tas gevonden met iets verzwaards erin. Hij had snel een blik in de tas geworpen en zag een doos en wat

Tas verzaard met grindsteentjes

veren. Wij zijn er heen gereden. Ter plaatse werd aangewezen waar de tas lag. De collega's pakten de tas en zette deze op de grond. Ze maakten de tas open, keken erin en zagen een kartonnen doos met daarin een paar dode duiven. De tas waar de doos en de duiven in zaten

was verzaard met grindsteentjes. Een lugubere vondst. Een paar weken ervoor hadden we ook al een melding binnen gekregen vanuit Uithuizen dat er een doos met levende duiven zou zijn gedumpt.

Gelukkig uit de doos kunnen ontsnappen

Kinderen van SKSG Kinderopvang “Rode

Pimpernel” in Beijum hadden een egeltje gevonden. De egel was verzwakt en rolde zich niet meer op. Hij werd door de juf mee naar binnen genomen. Collega Hans onderzocht de egel en constateerde dat de ademhaling zwaar was dus werd er besloten de egel mee te nemen. Dit gebeurde allemaal onder toezien oog van een aantal toeschouwertjes.

Hans bekijkt de egel

Om 's zomers de groenten en het fruit te beschermen wordt er vaak gebruik gemaakt van tuinnetten. De egel die te zien is op foto 2 was ook verstrikt geraakt in een grofmazig tuinnet. In plaats van los te komen van het draad is hij alleen maar meer vast komen te zitten.

Het draad zat over zijn hele lijfje en om zijn poten. Tycho heeft zich ontfermt over de egel. Met een klein schaartje en een pincet heeft hij alles kunnen verwijderen.

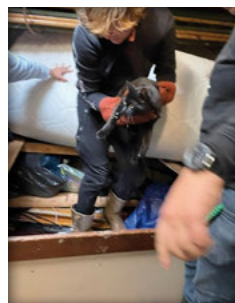

Foto 2: Tycho aan de slag met een klein schaartje

Mayday is een gezellige en actieve studentenvereniging die zeilen op verschillende niveaus aanbiedt. Zij zijn de eigenaar van het vlaggenschip van de Rijksuniversiteit Groningen, de klipper ‘Nicolaas Mulerius’, die dienst doet als hun sociëteit én opleidingsschip met als vaste ligplaats de zuiderhaven aan de Sluiskade. Op een dag kregen we laat in de avond een telefoontje binnen van één van de studenten van Mayday met de vraag of we konden helpen. Ze hadden ontdekt dat er een verstekeling bij hun aan boord zat namelijk een kat. Een dag ervoor hadden ze al kattenkeutels aan boord gevonden maar konden ze geen kat ontdekken. Echter vandaag liet de kat zich

ineens in de kombuis zien. De studenten schrokken van de kat en de kat schrok van de studenten. Hij schoot met een rotgang achter een houten constructie en daardoor konden ze er niet meer bij komen. Tycho en Monique hadden nachtdienst en reden naar de Sluiskade waar het schip lag. Toen ze aan boord waren liepen ze naar de binnenruimte. De plek waar de kat naar binnen was gevlucht werd aangewezen. De kat had zich verscholen achter de betimmering, tussen de romp en de betimmering in dus. De kat kon helemaal rondom het schip lopen. Oef, dit was wel even een dingetje. Het was namelijk onmogelijk de angstige kat te vangen omdat we er simpelweg niet bij konden komen. De collega's besloten in overleg met een paar bemanningsleden een vangkooi te plaatsen. Echter was er één probleem. Ze zouden namelijk een dag later met het schip vertrekken vanaf de Sluiskade naar Eemskanaal Noordzijde. En er werd nog iets bekend gemaakt namelijk dat ze de volgende dag 's avonds een groot feest aan boord zouden hebben. Er zouden veel mensen komen en tijdens het feest zou er ook harde muziek gedraaid worden. Het diertje zou zich dan waarschijnlijk de hele nacht ergens bang verschuilen. Maar de studenten kwamen zelf met een goed plan. Ze zouden het zo organiseren dat de deur naar de ruimte waar de kat voor het laatst was gezien zou worden afgesloten voor die avond en nacht. Zodat de kat in ieder geval een ruimte had waar hij zich kon terugtrekken als er teveel lawaai was. Wat ontzettend lief dat ze zo begaan waren met dit beestje. Ohja, en om de druk nog wat op te voeren, ze zouden over een paar dagen meedoen aan de 49e editie van de Enkhuizer Klipperrace. Het grootste

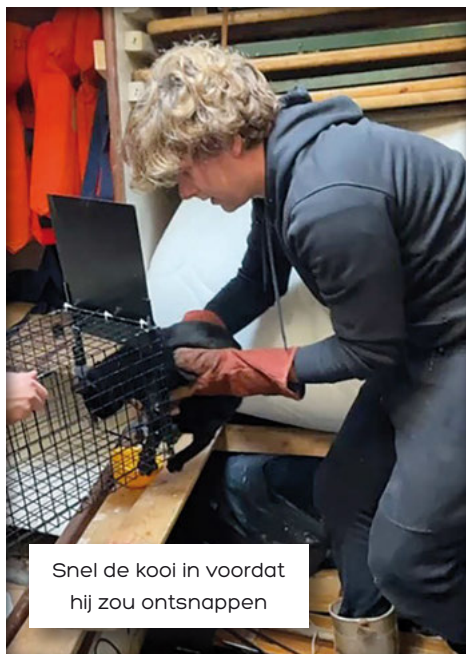
zeilevenement voor traditionele zeilschepen dat gehouden wordt op het IJsselmeer. Dit alles konden we het arme dier niet aandoen. Hij móest voor die tijd gevangen worden! De vangkooi werd geplaatst en er werd vlees ingedaan. De volgende ochtend werd er meteen contact gelegd maar helaas was er niet van het voer gegeten. Over een paar uur zouden ze vertrekken met het schip. We konden alleen maar hopen dat de kat zich snel zou laten zien of de kooi zou inlopen. Een paar uur later kregen we een telefoontje. Ze hadden hem gevonden!! De kat had in een opslagbak onder een bed gelegen. Ze hadden de kat op z'n gemak kunnen stellen en niet veel later liet hij zich aaien. Toen hij de nodige knuffels in ontvangst had genomen liet hij zich oppakken. Voor de zekerheid gebruikten ze wel dikke handschoenen want een kat in nood.... Ze hadden uiteraard geen

De kat werd uit de opslagbak getild

vervoersmand waar ze hem in konden doen dus hadden ze ter plekke bedacht hem eerst maar tijdelijk in de vangkooi te zetten. Als ze het luikje zouden sluiten kon hij in ieder geval niet ontsnappen. Wat

waren we ontzettend opgelucht. Enig minpuntje was dat ze eigenlijk nu moesten vertrekken naar Eemskanaal Noordzijde. De autodienst was nog bezig met meldingen en konden dus niet direct naar de Sluiskade rijden. Dus zat er niets anders op dat de kat mee moest met de vaartocht.

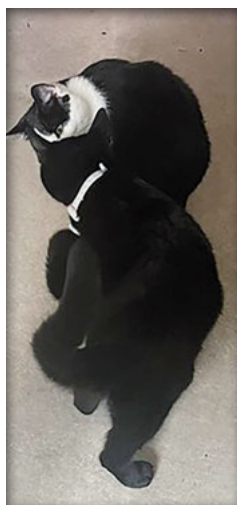

Snel de kooi in voordat hij zou ontsnappen

Tijdens de tocht hielden de schippers en de autodienst contact met elkaar in verband met de aankomsttijd. Toen ze hadden aangemeerd stapte collega Ed aan boord en liep achter de bemanning aan. Uiteraard waren we allemaal benieuwd of hij een chip had maar dat werd pas op ons pand gecheckt omdat Ed hem niet ter plekke uit de kooi wilde halen vanwege ontsnappingsgevaar. De studenten werden vriendelijk bedankt voor de tijd die ze erin hadden gestoken en alle moeite die ze hadden gedaan. Ed tilde de kooi op, zette hem in de bus en reed terug naar het pand.

In onze kattenkamer werd de kat uit de vangkooi gehaald en werd de chipaflezer eroverheen gehaald. Gelukkig hij had een chip. Nu snel kijken of de chip stond geregistreerd en dit was het geval. Uit de online gegevens bleek het te gaan

om kater Sokka. Meteen werd de eigenaar gebeld die niet kon geloven dat Sokka veilig bij ons op het pand zat. Wat waren ze opgelucht en blij om te horen dat we hem levend hadden gevonden. Ze vertelden van het moment dat Sokka vermist was geraakt. Vijf weken daarvoor waren ze in de auto gestapt en vanaf de Folkingestraat naar het Noorderpoortcollege in Groningen gereden. Ze stapten uit en in een flits zagen ze iets uit de auto springen. Huh?? Was dit... Was dit Sokka?? Nee dat kon toch niet. Of toch wel? Ja hoor, het was toch echt hun kat. Ze schrokken enorm maar Sokka was ook geschrokken en rende weg. Hij moest bij huis in de auto zijn gesprongen toen ze bezig waren met spullen in de auto te leggen. Nu sloeg de paniek toe. Wat te doen? Hij kende de buurt niet. Wat vreselijk dit. Ze belden ons voor het opgeven van een vermissing

Momo kwam meteen Sokka besnuffelen

en ze hingen allemaal flyers op in die buurt. In de weken erna geen teken van Sokka, helemaal niets. Om gek van te worden die onzekerheid. Totdat er een telefoontje van ons kwam. De opluchting was enorm. Na vijf weken vermist te zijn konden ze nu Sokka bij ons ophalen. Meteen reden ze naar ons toe.

De hereniging tussen Sokka en zijn baasjes was geweldig en erg aandoenlijk.

Toen ze thuiskwamen openden ze het vervoersmandje en Sokka had meteen door dat hij op bekend terrein was. Hij werd direct begroet door zijn broertje Momo die hem erg had gemist. Er werd eerst volop aan elkaar gesnuffeld. Ze herkenden elkaar. Wat een goeie afloop en wat fijn dat het hele gezin weer compleet is. De zeilvereniging heeft laten weten dat Sokka binnen de vereniging aardig bekend is geworden onder de titel “Sokka de scheepskat”.

Er kwam een melding binnen van iemand die een jonge zwaan op de weg had gevonden. Hij was niet zwaargewond maar hij was niet oké. De zwaan zat midden op de weg op een druk kruispunt. Dat vond de melder veel te riskant en dus besloot hij de zwaan op te pakken en alvast in zijn auto te zetten zodat hij veilig zat tot wij zouden arriveren. Op de foto is te zien wat we aantroffen toen we ter plaatse waren.

We kregen een melding binnen dat er in het Boterdiep in hartje Uithuizen een dier in het water lag. Meteen werd er vanuit ons de vraag gesteld of het een watervogel betrof en of het dier nog leefde. Daar kon ze geen antwoord op geven maar ze gaf wel aan dat het dier al een poosje erg stil lag. Ze zei: “Het lijkt wel een soort zeehond”. We vroegen haar of ze een foto kon sturen. Nadat ze de foto via Whatsapp had verstuurd kregen we de afbeelding te zien. Huh? Wat was dit nou?

De toegestuurde foto van de melder

We hadden werkelijk geen idee. Het “dier” had inderdaad een kop en dat was meteen ook het enige dat we zagen. Zat er wel een lichaam aan vast? We zoomden in op de foto maar we konden geen lichaam ontdekken. Of zou dat gedeeltelijk onder water liggen? Toch wel een zeehond dan? Nee toch? Oh wacht, het is vast een pluchen speelgoed zeehond. Nee, toch niet. Die zou al volgezogen zijn met water en onderhand op de bodem moeten liggen. Ineens een helder idee. Er werd met Google

Decoratie kop voor in de tuin of vijver

Lens een foto gemaakt van de binnengekomen foto. Wat was de uitkomst? Een drijvende decoratie zeehondenkop voor in een tuin of vijver. Nou, dan weten we dat ook weer.

Een van de mooie dingen van ons werk is het uitzetten van dieren.

Terug op eigen stekkie

Deze zwaan was enige tijd geleden door ons naar de Fûgelhelling gebracht. De autodienst had gewonde dieren afgeleverd bij de opvang en kon deze, inmiddels herstelde zwaan, weer meenemen en uitzetten op de locatie waar hij een tijdje geleden door ons was opgehaald. Een dier uitzetten omdat ze weer volledig zijn hersteld geeft altijd een voldaan gevoel.

Er kwam een melding bij ons binnen dat er in de van Goghstraat een meeuw met gespreide vleugels in het water lag. Hans en Mignon hadden autodienst

Hans samen met de melder onderweg naar de meeuw

en hadden net hun laatste melding afgerond dus reden ze er meteen naartoe. Bij aankomst zagen ze de meeuw liggen. Ze konden er niet bij komen dus moest de brandweer worden gebeld. Terwijl ze nog wat heen en weer liepen

kwam er een woonbootbewoner naar ze toe lopen. Hij vroeg of ze hulp nodig hadden en gaf aan dat hij een roeibootje had. Dat kwam mooi uit. Hans liep met de man mee, ze stapten in het bootje en samen voeren ze naar het midden van het Reitdiep. Hans tilde voorzichtig de meeuw uit het water en hield hem snel op de kop om het eventuele binnengekregen water uit de longen te laten lopen. Terug bij de bus werd de zeiknatte meeuw in een handdoek gewikkeld en werd hij drooggedept. Hij was behoorlijk onderkoeld dus daarna legden ze hem meteen op een kruik.

We kregen een melding binnen van iemand die woont in Groningen in de wijk Gravenburg. Ze belde ons met de mededeling dat er een zwart- wit katje bij haar rondliep die ze niet kende. Het katje had een smoezelige vacht, miauwde voortdurend en bleef maar in de regen lopen. Tycho en Niekie reden ernaartoe. Bij aankomst bleek dat de vacht erg plukkerig was, het beestje was inderdaad aan de magere kant en al op leeftijd. De chipaflezer werd eroverheen gehaald en gelukkig had ze een chip. Haar naam was Ivy. Ivy zou wonen in Gasselte, zo'n 37 km hier vandaan en werd al bijna een maand vermist! Er stond een telefoonnummer bij de chipregistratie. Er werd meteen gebeld met de eigenaar. Toen zij opnam en wij vertelden dat we Ivy hadden gevonden werd het stil aan de lijn. Ze was erg bang dat we met slecht nieuws zouden komen. Maar toen we vertelden dat we haar in levenden lijve hadden aangetroffen en ze veilig bij ons zat volgde een vreugdekreet. Ze zou meteen haar man oppikken en vanuit Drenthe naar Groningen rijden.

In een mum van tijd stonden ze samen voor de deur. Met een mand onder de arm liepen de opgetogen eigenaren mee door de gang naar de kattenkamer. De eigenaresse riep zachtjes haar naam en Ivy ging meteen op haar achterpootjes staan en deed haar voorpootjes door de kennel deur.

Ivy bleef maar kopjes geven

Ze herkende haar baasjes direct. Wat was ze blij toen ze het hok uit werd getild en op de armen van haar vrouwtje lag. Ze begon te spinnen, bleef maar kopjes geven en zette meteen haar nageltjes vast in mevrouw haar jas. Een fijne hereniging na bijna een maand vermist te zijn geweest. Gelukkig voor de winter aan van straat, het oude besje.

We kregen een melding dat er een schaap in de sloot lag bij Ranum (Winsum). Een voorbijganger hoorde bij de sloot een schaap blaten en liep ernaartoe om te kijken wat er aan de hand was. Daar zag ze een uitgeput schaap in de sloot liggen. Collega's Bianca W. en Nikki hadden autodiens en reden er naartoe. De auto werd geparkeerd en vrijwel direct zagen ze het schaap in de sloot liggen. Ze trokken de laarzen aan en liepen er naartoe. Ze probeerden haar eruit te krijgen maar al snel werd duidelijk dat ze veel te zwaar was. Als schapen in een weiland staan in de

regen dan wordt de wol wel nat maar omdat er lanoline in de wol zit is het regenwater er zo weer uit als het schaap een paar keer haar lichaam schudt. Lanoline

Uitgeput

is waterafstotend en beschermt het schaap tegen vocht en vuil. Maar helaas werkt dit niet als een schaap in de sloot ligt, want wol zuigt het water op waardoor het schaap loodzwaar wordt. Ze moesten op zoek naar de eigenaar of iemand met een trekker. Nikki bleef bij het schaap en Bianca pakte de bus en besloot bij de dichtbijzijnde boerderij aan te bellen met de vraag of de persoon een trekker had of wist wie de eigenaar was. Ondertussen begon het schaap steeds verder het water in te zakken omdat ze steeds zwaarder werd. Nikki kon haar bijna niet meer houden maar het koppie moest wel boven water blijven. Gelukkig lag de vangstok nog in het gras. Ze deed de lus van de vangstok om de nek en bewoog de lus richting de rug waardoor ze beter houvast had nu de lus in de wol getrokken was. Niet té strak maar wel

Nikki probeert te voorkomen dat het dier verdrinkt

stevig. De persoon bij wie Bianca had aangebeld was niet de eigenaar van de kudde maar wist wel wie dat wel was. Hij nam snel contact op met de eigenaar en reed meteen achter Bianca aan naar de plek waar het schaap lag.

De man deed zijn schoenen en sokken uit en stapte de sloot in. Toen ze net een poging deden het schaap uit de sloot te krijgen stopte er nog een auto met daarin een man. Hij had door wat er aan de hand was, stapte uit en hielp mee. Het schaap werd naar boven gehaald en ze lieten het vermoeide dier liggen want staan kon ze niet meer. Snel werden er veel handdoeken over haar heen gelegd om zoveel mogelijk water op te nemen. Daarna hebben beide mannen het schaap opgetild, in een kofferbak gelegd en is het dier naar een stal van één van de mannen gebracht waar de eigenaar haar later heeft opgehaald.

Af en toe krijgen we tijdens een melding spontaan een donatie in onze handen gedrukt. Zo kregen Therèse en Regien tijdens hun autodiens van deze mevrouw €20. Zo lief!

Kuikentjes. Zo schattig die kleine pluizenbolletjes. Maar ja, ze worden groot en dan blijken er een paar haantjes tussen te zitten. En nu? Niemand die ze wil hebben en de opvangcentra zitten vol. Dan maar dumpen die hap, ze redden zich wel. Nou.....niet dus! Ze zijn gewend elke dag voedsel te krijgen en een veilige slaapplek te hebben. Dit alles valt nu weg voor die bestjes. Ze zijn aan hun lot overgelaten en weten zich geen raad. Daar waar er normaal gesproken elke dag een bak graan en water staat moeten ze nu zelf eten zien te scoren. Dit snappen ze niet want dat hebben ze immers nooit geleerd.

Enige tijd geleden, aan de rand van de wijk Gravenburg, twee kleine gedumpte haantjes (die er al een paar dagen schenen te lopen) liepen op een mevrouw met een hond af in de hoop dat zij wat voedsel kon geven. Ze zagen geen gevaar en de hond greep

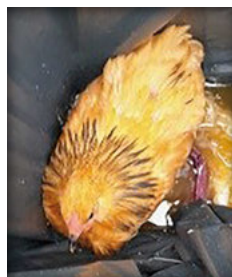

beide haantjes. Eén haantje was op slag dood de andere overleed een paar minuten later. Een week later kregen we een melding uit dezelfde wijk dat er een levend klein haantje gevonden was in een prullenbak.

Gedumpt in een dicht gedraaide vuilniszak met afval. Een jongen was voorbij gelopen en had geritsel gehoord. Hij durfde zelf niet in de prullenbak te kijken en heeft zijn vader erbij gehaald. Collega Hans was inmiddels gearriveerd en haalde de vuilniszak eruit en constateerde dat er een levend haantje in zat. Wat moet dit beestje angstig zijn geweest terwijl hij probeerde uit de zak te komen.

Iets wat hem nooit uit zichzelf was gelukt.....Dankjewel persoon, dat je ons op de wereld hebt laten komen en ons vervolgens hebt gedumpt! **BEZINT EER GE BEGINT!!**

Aanmelding nieuw lid

Deze bon kunt u ingevuld opsturen naar:

Dierenambulance Groningen
Antwoordnummer 750
9700 WB Groningen

(postzegel niet nodig, wel welkom)

Ja, ik wil lid worden voor € 18,00 per jaar en ontvang hiervoor een rekening.

Uw gegevens:

naam

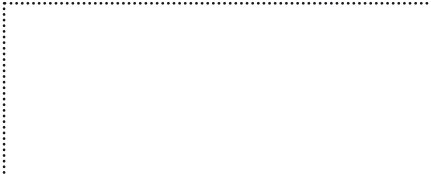
adres

postcode

plaats

e-mailadres

telefoonnummer

handtekening

Belangrijke telefoonnummers

Dierenartsen

Dierenarts Haren	Nieuwlandsweg 1, Haren bgg. 06- 22910147	050- 5350262
DAP Ommelanden	BSF von Suttnerstraat 7, Groningen Hoofdweg 112a, Eelde	050- 5265774 050- 3095305
DAP van Stad tot Wad	Molenweg 6, Bedum Noorddijkerweg 26a, Groningen Wijmersweg 13, Loppersum Schoolstraat 16, Uithuizen	050- 3014260 050- 5416070 0596- 518222 0595- 434255
De Regio Dierenarts	Meedenweg 2a, Wetsinge	06- 12326221
De Vries, Pasop 6	Midwolde	0594- 510010
Dierenarts/ Dierenziekenhuis Groningen	Vechtstraat 74, Groningen Kraneweg 62, Groningen	050- 5263255 050- 3120953
Dierenkliniek Noorderplantsoen	Boteringesingel 8, Groningen	050- 3181418
Dierenkliniek Eikenlaan	Elzenlaan 2-2 en 2-3, Groningen	050- 5774805
Diergeneeskundig Centrum Hopmans	De Verbetering 8, Groningen Groene Zoom 2, Roden	050- 5015500 050- 5015500
Dierenartsenpraktijk Peize	Hoofdstraat 9, Peize	050- 5032434
Dierenartsenpraktijk Beijum	Doornbosheerd 22, Groningen	050- 5410740
Dierenartsenpraktijk Lewenborg	Rijksweg 129, Groningen	050- 5417741
Dierenkliniek Stad & Westerkwartier	Reitdiephaven 352, Groningen Wilhelminalaan 7, Zuidhorn	050- 8700030 0594- 501280
Dierenartsenpraktijk Ezinge	Van Swinderenweg 14, Ezinge	0594-853635 / 06-20148806

Kattenkliniek	van Lenneplaan 15, Groningen	050-8531899
Dierenartspraktijk Maxidier	Smirnoffstraat 3, Groningen	06-30683978
Dierenartsen Centrum Euroweg Leek	Euroweg 8-1, Leek	0594- 580 440
Noorder Dierenkliniek	Hoofdstraat 12, Hoogezand	0598-383830
Hulpverlening		
Dierenambulance Groningen	Friesestraatweg 199a	Spoed 050- 5791909 / Info 050- 5791900
Dierenasiel Zuidwolde	Noordwolderweg 51a, Zuidwolde	088-8113565
De Fûgelhelling Wildopvang Noord-Nederland	De Feart 1, Ureterp	0512-514 328
Bikers for Animals Groningen	Schepperbuurt 53, Borgsweer	06-15197824
Stichting Faunavisie Wildcare	D. Wierengastraat 21, Westernieland	0595-464210 06-51701996
Konijnenopvang Joy	info@konijnenopvangjoy.nl	
DoeZoo insectenwereld	Wierde 17, Leens	0595-572 659
Dierenbescherming		088-8113000 (van 9.00 – 17.00 uur)
Politie		0900- 8844
Amivedi		0900- 2648334
Red een dier		144

